

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

25 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru, prin care a fost solicitată casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 noiembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Ursu Sergiu XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de judecare:

prima instanță: 28.12.2015 – 06.02.2018

instanța de apel: 17.04.2018 – 26.11.2018

instanța de recurs ordinar: 15.02.2019 – 25.06.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 06 februarie 2018, Ursu Sergiu a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. În sentință, prima instanță a constatat că:

Ursu Sergiu este învinuit de organul de urmărire penală că la XXXXX aproximativ între orele XXXXX, aflându-se la volanul automobilului de model „Hyundai” cu numerele de înmatriculare XXXXX, ce aparține IMSP PAMU „Centru”- ambulanța - autovehicul cu regim prioritar, fără a fi pornite luminile giratorii și semnalul sonor special, deplasându-se cu o viteză excesivă de aproximativ 52-59 km/oră, pe XXXXX, manifestând sine încredere sporită, nu a tratat cu seriozitate conducerea mijlocului de transport, astfel încât a încălcat prevederile art. 45, 1), lit. a), b), d,) și alin.(2) al Regulamentului Circulației Rutiere, care stipulează expres că, conducătorul mijlocului de transport, trebuie să conducă vehiculul în

conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, condițiile rutiere, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, și art. 46, lit. a) Regulamentului Circulației Rutiere conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească în cazurile în care se deplasează pe lângă copii, cerințe ce au fost ignorate de Ursu Sergiu, care nu a apreciat corespunzător situația creată, ce au precedat tamponarea minorei XXXXX anul nașterii 2008, care traversa regulamentar trecerea de pietoni. În rezultatul tamponării, lui XXXXX, conform raportului de expertiză medico-legală nr. XXXXX din XXXXX, i-a fost cauzat traumatism craneo-cerebral acut grav închis manifestat prin contuzie cerebrală grad II și de trunchi; edem cerebral în focar posttraumatic; leziune axonal difuză care au condiționat comă grad II asociată cu tetrapareză spastică; contuzia ficatului și rinichilor; fractura claviculei dreapta; epifizioliza osului tibial stânga; hematom masiv periorbital, hematom subaponeurotic pe dreapta, excoriații pe față frontal pe dreapta; plagă contuză mandibular median; fracturi dentare S 1,2,3-D 1,2,3; contuzia articulației genunchiului drept manifestată prin edem; edem a țesuturilor moi la nivelul brațului stâng; contuzia plămânilor; care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu au fost calificate ca vătămare gravă.

Acțiunile inculpatului Ursu Sergiu au fost calificate de către procuror în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal - potrivit indicilor calificativi „încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății”.

3. Sentința pronunțată la 06 februarie 2018, a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura Ialoveni, Plevan Vasile, la 12 februarie 2018, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care: Ursu Sergiu să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea dreptului de a

conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani. În conformitate cu art. 90 Cod penal să fie suspendată executarea pedepsei pe un termen de probă de 4 ani.

3.1. În motivarea apelului procurorul a menționat că:

- locul comiterii accidentului rutier, manifestat prin tamponarea pietonului minor **XXXXX**, a constituit trecerea de pietoni, fapt confirmat prin cercetarea la fața locului precum și declarațiile martorilor oculari Procur Ion și Melenciuc Anatolie, martori a căror declarații urmează a fi apreciate ca veridice, deoarece aceștia nu sunt persoane interesate în soluționarea cazului;

- în concluzia raportului de expertiza auto-tehnică, experții nu au stabilit locul tamponării pietonului minor **XXXXX**, ci au stabilit că evitarea tamponării prin frânare nu era posibil. Prin urmare, a susținut că locul tamponării pietonului fiind trecerea de pietoni care acordă prioritate pietonului în orice situație de a traversa strada, inculpatul Ursu Sergiu ca șofer avea obligația legală de a manifesta prudență sporită la trecerea de pietoni și să cedeze trecerea pietonului minor **XXXXX**, fapt ce nu a fost întreprins de către inculpat. Inculpatul Ursu Sergiu nu a conectat girofarul și sirena, și totodată se deplasa cu viteza de 59 km/h, viteză peste limita maximă permisă de lege;

- locul căderii victimei a fost la o distanță de 9.5 metri față de trecerea de pietoni, fapt ce confirmă că victima ca urmare a loviturii cu partea din față (capotă) a automobilului aflat în deplasare, a fost aruncată în direcția de deplasare a ambulanței, din motivul vitezei excesive pe sectorul dat, de 59 km/h;

- instanța de judecată a dat o apreciere eronată probelor, ajungând la concluzia că tamponarea victimei a avut loc nu pe trecerea de pietoni, ci la o distanță de 9,5 metri de aceasta. Nu a apreciat just prin coroborare în temeiul art. 101 Cod de procedură penală, proba obținută prin cercetarea la fața locului cu declarațiile martorilor Procur Ion și Melenciuc Anatolie;

- cercetarea la fața locului a reflectat urmările accidentului rutier, prin care s-a constatat o pată asemănătoare cu sângele la o distanță de 9,5 metri de trecerea de pietoni. Aceste constatări inițiale au servit temei de a considera, în lipsa altor probe la etapa incipientă a anchetei că locul tamponării este locul depistării urmelor asemănătoare cu sângele, efectuându-se însemnările respective în schița accidentului rutier, însă, acest mijloc de probă, instanța, așa cum a procedat acuzatorul de stat, urma să îl aprecieze și coroboreze cu probele ulterioare administrate, cum sunt

declarațiile martorilor Procur Ion și Melenciuc Anatolie, din care fără echivoc, rezultă că victima a fost tamponată în timp ce traversa strada pe trecerea de pietoni, iar în urma tamponării a fost aruncată în direcție de mers a ambulanței;

- prin planșa fotografică anexă la procesul-verbal de examinare a ambulanței, a fost stabilit că capota ambulanței este deformată în față - dreapta, fapt ce demonstrează că tamponarea victimei a fost frontală, iar victima a fost aruncată în față, dar nu a căzut imediat pe asfalt;

- instanța eronat a apreciat critic declarațiile martorului Melenciuc Anatolie și Procur Ion, considerând neîntemeiat că era necesară verificarea declarațiilor la fața locului, în vederea fixării locului și unghiului din care aceștia au văzut accidentul rutier, în timp ce, declarațiile inculpatului și a martorului Sandu Ștefan, care este coleg de serviciu cu inculpatul, le-a apreciat ca veridice și le-a pus la baza sentinței;

- inculpatul Ursu Sergiu conducea ambulanța pe lângă copii, în zona de acțiune a indicatoarelor 5.40.1, instalate până și după trecerea de pietoni, fapt confirmat prin schema de la fila 70 a cauzei penale. Fiind în asemenea zonă, Ursu Sergiu urma să conducă mijlocul de transport în așa manieră, încât ar garanta siguranța traficului rutier, în special siguranța copiilor care sunt participanți vulnerabili ai traficului rutier;

- ambulanța condusă de către Ursu Sergiu, chiar dacă face parte din categoria vehiculelor cu regim prioritar de circulație, deoarece pe timp de zi nu a avut pus în funcțiune în special, semnalul sonor, deplasarea acesteia (ambulanța condusă de către Ursu Sergiu) pe carosabil nu poate fi reglementată de art. 105, 106 din Regulamentul Circulației Rutiere, respectiv nu poate devia de la exigențele Regulamentului circulației rutiere și, prin urmare Ursu Sergiu ca șofer, era obligat să se ghideze și de prevederile art. 45-46 din același regulament;

- instanța de fond, intenționat făcând abuz de aspectul convingerii intime și a principiului de liberă apreciere a probelor, l-a achitat pe Ursu Sergiu ilegal, bazându-se doar pe declarațiile sterile ale acestuia fără a exista alte probe care ar combate pe cele ale acuzării, a interpretat eronat și subiectiv probele acuzării și normele legale și astfel a pronunțat o sentință ilegală care contravine prevederilor art. 100 alin. (4), art. 101 alin. (1) și (3) și art. 389 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, ceea ce afectează grav calitatea actului de justiție.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 noiembrie 2018, apelul procurorului a fost respins ca nefondat cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a menționat că sarcina probei revine procurorului și organului de urmărire penală, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului.

Instanța de apel a constatat că, procurorul sesizând instanța de judecată prin rechizitoriu a indicat că, Ursu Sergiu se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și întru confirmarea învinuirilor formulate, procurorul în rechizitoriu a făcut trimitere la probele colectate în cadrul urmăririi penale, și anume: declarațiile învinuitului Ursu Sergiu; declarațiile reprezentantului părții vătămate Bălănuță Sergiu; declarațiile martorului Procur Ion; declarațiile martorului Melenciuc Anatolii; declarațiile martorului Sandu Vasile; declarațiile martorului Nastas Maria; raportul de expertiză medico legală nr. XXXXX din XXXXX; proces verbal de cercetare la fața locului din 08 octombrie 2015; procesele verbale și ordonanțele de recunoaștere a corpului delict din XXXXX, din XXXXX și respectiv din data de XXXXX; informația telefonică înregistrată în IP Ialoveni R-2 cu nr. 4923.

Judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel a menționat că a acționat potrivit prevederilor art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală și consultând opinia părților a admis demersul procurorului privind audierea mărturiilor acuzatoare și anume a martorilor Procur Ion, Melenciuc Anatolii, Sandu Vasile, audierea învinuitului Ursu Sergiu prezent instanța de apel, cercetarea materialelor dosarului penal. Ulterior în pofida tuturor încercărilor efectuate, instanța de apel nu a putut asigura prezența pentru reaudiere a martorilor Procur Ion, Sandu Vasile. În consecința imposibilității asigurării prezenței lor în fața instanței, procurorul a refuzat de la demersul de a reaudia martorii nominalizați.

Tot în acest sens, instanța de apel a considerat importantă a fi ca și minora Bălănuță Diana - parte vătămată să fi fost audiată în instanța de apel, însă procurorul nu a inclus partea vătămată în lista persoanelor care necesită a fi audiate în instanța de apel, nu a asigurat și nu a insistat asupra prezenței părții vătămate și martorului Procur Ion la judecarea cauzei, din care considerente instanța de apel a menționat că a fost lipsită de

posibilitatea de a auzi declarațiile lor. Respectiv, declarațiile martorului Procur Ion făcute în cadrul urmăririi penale și ulterior în prima instanță nu au fost verificate și analizate de instanța de apel și puse la baza unei eventuale condamnări lui Ursu Sergiu, concluzionând că în acest caz vor fi violate principiile statuate în art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală. Din lista martorilor indicați în rechizitoriu pe a căror declarații se fundamentează actul de acuzare, la demersul procurorului în instanța de apel a fost audiat doar martorul Melenciuc Anatolie și inculpatul, declarațiile cărora au fost reținute de către instanța de apel.

Instanța de apel analizând probele la care a făcut referire partea acuzării a conchis că prima instanță a făcut o analiză completă și precisă a mijloacelor de probă administrate în cauză, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată, concluzionând în mod corect că în cauză nu există dovezi convingătoare de vinovăție a inculpatului Ursu Sergiu, probele neavând forța necesară pentru a răsturna prezumția de nevinovăție ce operează - potrivit legii - în favoarea inculpatului. Instanța de judecată a respectat prevederile procesuale la examinarea cauzei penale și de asemenea corect a apreciat circumstanțele cauzei penale.

În susținerea învinuirii aduse lui Ursu Sergiu, acuzatorul de stat a prezentat doar proba cu martorul Melenciuc Anatolie, inclusiv și declarațiile date în cadrul urmăririi penale și a solicitat cercetarea materialelor cauzei penale, în acest sens, instanța de apel a menționat că declarațiile martorului Melenciuc Anatolie nu pot fi puse la baza emiterii unei sentințe de condamnare în privința lui Ursu Sergiu, deoarece declarațiile depuse de către acesta în instanța de apel nu formează ferma concluzie despre vinovăția inculpatului. Respectivele declarații în mare parte coincid cu cele făcute în cadrul urmăririi penale, și vin în contradicție cu ansamblul de probe administrate în cauză.

Din sinteza declarațiilor făcute de către martorul Melenciuc Anatolie, instanța de apel a desprins că în locul unde se afla pietonul și aștepta să traverseze trecerea de pietoni erau parcate mașini pe marginea drumului, atât din partea stângă cât și din dreapta, în opinia lui, fetița ar fi de nevăzut în aceste condiții. Copilul se afla la 2-3 pași de la trecerea de pietoni. Melenciuc Andrei a trecut de trecerea de pietoni, apoi a văzut că s-a deplasat mașina de salvare, și din interes s-a uitat în oglinda mașinii și a văzut cum mai multe automobile brusc s-au oprit. Nu cunoaște detalii cum a fost lovită fetița și de cine și cu ce automobil. Semnalul de claxonare a ambulanței nu avea cum să-l audă, era la o distanță mai mare de la locul

accidentului. Semnalul acustic a ambulanței nu era pornit dar girofarul probabil era pornit. În lumina celor expuse, instanța de apel a reiterat convingerea că declarațiile martorului Melenciuc Andrei sunt vage după conținut și nu pot fi puse la baza emiterii unei sentințe de condamnare, în condițiile în care dânsul nu a văzut cum a fost lovită fetița, de către cine și cu ce automobil.

Din probele materiale cercetate precum și cele științifice administrate în cauză, instanța de apel a concluzionat că acestea nu au fost de natură a conduce la stabilirea vinovăției inculpatului Ursu Sergiu. Lipsa componentei de infracțiuni în acțiunile lui Ursu Sergiu reiese din analiza datelor din procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08 octombrie 2015, potrivit căruia locul tamponării se află în afara trecerii de pietoni; datele din procesul-verbal de examinare a obiectului din 09 octombrie 2015, potrivit căruia automobilul de model „Hyundai” cu n/î XXXXX intră în categoria autovehiculelor cu regim prioritar de circulație; datele din procesul-verbal de examinare a obiectului din 08 octombrie 2015, potrivit căruia automobilul de model „Hyundai” cu n/î XXXXX se afla în misiune în momentul producerii accidentului; din concluziile expertului judiciar expuse în raportul de expertiză judiciară nr.993 din 31 octombrie 2017, potrivit căruia automobilul „Hyundai H 1” cu n/î XXXXX, nu avea posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare. Respectiv probe în opinia instanței de apel coroborează între sine și sunt completate cu declarațiile inculpatului și declarațiile martorului Sandu Ștefan.

Instanța de apel a apreciat critic argumentul procurorului că inculpatul Ursu Sergiu fiind în zona marcată ca trecere pentru pietoni, nu a întreprins măsuri pentru a reduce viteza și a traversa trecerea de pietoni în siguranță, or, cert a fost constatat că minora XXXXX a ieșit brusc în fața automobilului aflat în mișcare de după un alt automobil ce staționa, că tamponarea a avut loc în afara trecerii de pietoni, că Ursu Sergiu se afla în misiune de serviciu urgentă, ce permitea deplasarea cu o viteză de 52-59 km/h și cu toate acestea, a ținut mereu seama de starea sa ce influențează atenția și reacția, fapt ce confirmă reacția imediată a inculpatului Ursu Sergiu la apariția bruscă a victimei dintre automobilele parcate pe marginea străzii. De asemenea a fost apreciat critic și argumentul procurorului că Ursu Sergiu se deplasa cu viteză excesivă, or, lipsa urmei de frânare la locul accidentului rutier determină că șoferul nu se deplasa cu viteză excesivă.

Instanța de apel și-a bazat soluția și pe concluzia experților expusă în raportul de expertiză judiciară nr. 993 din 31 octombrie 2017, potrivit căreia *„în momentul declanșării obstacolului pentru circulație de către pieton, conducătorul automobilului de model „Hyundai H 1” cu n/î XXXXX, nu avea posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare, atât la viteza reală de deplasare 52-59 km/h cât și la deplasarea cu viteza maxim admisibilă pe acest sector de drum 50 km/h”*.

Instanța de apel a reținut că procurorul la judecarea cauzei în ordine de apel, urma să întreprindă acțiuni active, în vederea probării învinuirii aduse inculpatului, însă rezultând din lucrările dosarului, instanța a atestat că procurorul a manifestat un rol pasiv, fără a solicita și întreprinde măsuri în vederea audierii nemijlocite în instanța de apel a părții vătămate Bălănuță Diana, cu toate că declarațiile acesteia, în opinia instanței de apel, ar fi prezentat o probă decisivă, care ar fi clarificat chestiuni importante pentru justa soluționare a cauzei.

Instanța de apel a susținut și însușit în întregime poziția primei instanțe pe faptul că, respectarea Regulamentului circulației rutiere de către Ursu Sergiu, urma să fie verificată prin prisma prevederilor art. 105, alin. (1), (2) al Regulamentului, care reglementează modul de deplasare a vehiculelor cu regim prioritar de circulație, or automobilul condus de Ursu Sergiu, face parte din categoria vehiculelor cu regim prioritar de circulație, era în misiune urgentă de serviciu (acordarea ajutorului medical unei femei însărcinate), a avut pus în funcțiune girofarul. Prin urmare, indicarea în învinuire încălcarea de către inculpatul Ursu Sergiu a art. 46, lit. a) al Regulamentului circulației Rutiere a fost apreciată de instanța de apel ca neîntemeiată.

Argumentul procurorului precum că, instanța nu a ținut cont de toate circumstanțele ce au avut loc pe cauză, instanța de apel nu l-a admis, or, judecând cauza, instanța de apel a susținut că a reverificat sub toate aspectele, complet și obiectiv probele administrate, ajungând la concluzia de a-l achita pe Ursu Sergiu de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal. Aceste împrejurări au fost constatate de cumulul probelor administrate la cauza penală, care în opinia instanței de apel au fost obiectiv apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere a pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Din cele constatate instanța de apel a conchis că fapta imputată lui Ursu Sergiu, nu conține elementele constitutive ale infracțiunii, din care motiv a menținut în privința inculpatului sentința de achitare, or, o sentință de condamnare se emite numai în condițiile în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

5. Decizia motivată a instanței de apel, pronunțată la **26 decembrie 2018**, a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru, la **21 ianuarie 2019**, prin care invocând în calitate de temei pentru recurs prevederile **art. 427 alin. (1) pct. 6)** Cod de procedură penală, și anume că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt. care a afectat soluția instanței*, a solicitat casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

5.1. În motivarea recursului, procurorul a menționat că:

- instanța de apel în decizia pronunțată, nu a îndeplinit stipulările legale cu privire la respectarea prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, adică să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art. 93, 95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală;

- fapta incriminată lui Ursu Sergiu a fost dovedită pe deplin prin cumulul de probe administrate și cercetate în cadrul procesului penal;

- martorii Melenciuc Anatolie și Procur Ion care au fost audiați (primul inclusiv și în instanța de apel), toți au declarat că victima Bălănuță Diana a pășit pe trecerea de pietoni și după tamponare a fost aruncată la o distanță de aproximativ 4-5 metri, conform declarațiilor lui Procur Ion;

- Ursu Sergiu, ca șofer, nici nu a pornit în funcțiune semnalul sonor la mașina de ambulanță, care era obligatoriu, viteza cu care se deplasa era mai mare decât se permitea pe acea porțiune de drum;

- la vehiculul care este condus de către șofer la necesitate de urgență, urmează a fi puse în funcțiune concomitent semnale luminoase și sonore speciale, fapt care nu a avut loc în cazul lui Ursu Sergiu;

- referitor la semnalul sonor, martorii Procur I. și Sandu Șt., Melenciuc A., inclusiv și inculpatul Ursu Sergiu, au confirmat că nu era pus în funcțiune, în ședință inculpatul Ursu Sergiu a declarat că a verificat semnalul sonor abia după accidentul rutier, ceea ce demonstrează că ultimul a încălcat prevederile art. 105, 106 ale Regulamentului circulației rutiere. Ursu Sergiu se afla în misiune de serviciu și nu trebuia să devieze de la prevederile Regulamentului circulației rutiere;

- consideră eronată concluzia instanțelor de judecată, precum că Ursu Sergiu a condus mijlocul de transport în corespundere cu Regulamentul circulației rutiere și că nu s-au constatat încălcări, deoarece prioritatea mijlocului de transport condus de Ursu Sergiu era în privința altor șoferi reieșind din punctul 106 al Regulamentului circulației rutiere, dar nu avea prioritate față de pietoni, față de persoane care traversează strada. Inculpatul Ursu Sergiu nu s-a conformat cerințelor respective cu privire manifestarea prudenței în locurile unde există zone cu trecere de pietoni;

- din cauza acțiunilor neglijente ale inculpatului Ursu Sergiu s-a produs accidentul rutier, dânsul urma să cedeze trecerea pietonului minor care se alia pe carosabil și pe trecerea de pietoni, la o distanță de aproximativ 1,5 metri de la marginea dreaptă a carosabilului, fapt confirmat prin declarațiile martorului Melenciuc Anatolie și martorul Procur Ion. Argumentele apărării despre faptul că victima a pășit nu pe trecerea de pietoni dar la distanța de 9,5 metri de trecerea de pietoni nu și-au găsit confirmarea deoarece nu au fost prezentați martori, or, în cadrul procesului penal martorii Procur Ion, Melenciuc Anatolie care au confirmat că victima minoră era pe trecerea de pietoni, iar distanța de 9,5 metri a fost produsă în urma loviturii cu automobilul condus de Ursu Sergiu;

- este greșită concluzia instanței de apel precum că nu poate aprecia declarațiile date de către martorul Procur Ion depuse la judecarea cauzei în fond. din motivul că acesta nu a fost audiat în instanța de apel. La faza judecării cauzei în instanța de apel Procur Ion nu a fost prezent la locul de trai și aducerea la instanța de apel era imposibilă. La judecarea cauzei în prima instanță martorul Procur Ion a fost audiat în prezența inculpatului Ursu Sergiu și apărătorului acestuia. În cadrul cercetării probelor în instanța de apel procurorul nu a renunțat cu proba martorului Procur Ion și au fost cercetate declarațiile martorului Procur Ion;

- pe de o parte, instanța de apel nu a răspuns la argumentul procurorului cu privire la martorul Procur Ion și nu a dat o apreciere declarațiilor acestui martor din motivul că acesta nu a fost audiat din nou

din cauza lipsei în țară, iar pe de o altă parte, face o apreciere a declarațiilor martorului Sandu Ștefan, care tot nu a fost audiat din nou din cauza lipsei în țară, fapt care nu a împiedicat instanța de a admite și a aprecia ca probă declarațiile martorului Sandu Ștefan;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentului din apelul procurorului cu privire la proba martorului Procur Ion și încălcarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală comis de prima instanță cu referire la această probă;

- odată ce au fost constatate încălcări ale prevederilor pct. 46, 105, 106 a Regulamentului circulației rutiere comise de către Ursu Sergiu, concluzia instanței de apel precum că, *„potrivit concluzia experților expusă în raportul de expertiză judiciară nr.993 din 31 octombrie 2017, potrivit căreia, „în momentul declanșării obstacolului pentru circulație de către pieton, conducătorul automobilului de model „Hyundai H 1” cu n/î XXXXX, nu avea posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare, atât la viteza reală de deplasare 52-59 km/h cât și la deplasarea cu viteza maxim admisibilă pe acest sector de drum 50 km/h.”*, - urma a fi apreciată ca o circumstanță în defavoare inculpatului, care nu a pus concomitent în funcțiune semnalele sonore și luminoase, astfel nu a prevenit pietonii de deplasarea sa prioritară, nu a respectat prudența la locuri de trecerea a pietonilor, și nu putem vorbi despre o deplasare cu prioritate a autospecialei respective, dar și viteza în aceste circumstanțe nu a fost aleasă de către șoferul corespunzător condițiilor rutiere pe porțiunea respectivă de drum.

6. Referințe asupra recursului ordinar declarat de către procuror, nu au fost depuse.

7. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acesta urmează a fi respins, din considerentele ce urmează.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă a fost corect aplicată legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lărgit reține că recursul depus de către procuror este fundamentat de drept, în baza pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocând următoarele temeuri pentru recurs și anume: hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, erori care în opinia autorului sunt incidente la caz.

Cu referire la temeiul indicat de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul constată că, acest temei de casare nu și-a găsit confirmarea la judecarea recursului declarat.

În această ordine se reține că instanța de apel, a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția de menținere a sentinței.

Colegiul reține că, instanța de apel investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus argumentat prin prisma prevederilor legale, astfel încât concluziile expuse să conțină raționamente întemeiate asupra soluției de achitare emise de către prima instanță.

Prin urmare, instanța de recurs, din textul deciziei atacate, constată faptul motivării ample și complete a deciziei de către instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la menținerea sentinței, expunându-se argumentat și complet asupra tuturor motivelor expuse de către procuror care în mare parte sunt identice argumentelor invocate în recurs.

Opozant criticilor invocate de recurent privitor la aprecierea declarațiilor martorilor și constatarea unor stări de fapt de către instanța de apel, Colegiul notează că dezacordul cu aprecierea probelor a servit obiect de examinare și în instanța de apel prin apelul procurorului împotriva sentinței de achitare, astfel reiterarea acestor argumente în ordine de recurs nu pot întruni necesitatea casării deciziei instanței de apel și nu sunt susceptibile de a susține temeiul de drept invocat, întrucât dezacordul cu

modalitatea de apreciere a probelor nu reprezintă unul din temeiurile de drept prevăzute pentru declararea recursului ordinar.

Aprecierea probelor reprezintă o prerogativă exclusivă a instanțelor ce judecă fondul cauzei și în acest sens Colegiul evidențiază că, instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înlăptuiește de către instanța de recurs.

În contextul dat, Colegiul penal reiterează că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs, prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal apreciază critic argumentele recurentului, deoarece acestea nu confirmă că soluția emisă de instanța de apel ar contravine aprecierilor expuse în motivarea acesteia.

Lecturând conținutul deciziei, Colegiul a stabilit că concluziile instanței de apel privind menținerea achitării inculpatului sunt bazate pe analizarea și aprecierea tuturor probelor administrate în cauză, dintre care Colegiul consideră că instanța de apel corect a evidențiat concluzia experților expusă în raportul de expertiză judiciară nr. 993 din 31 octombrie 2017, potrivit căreia *„în momentul declanșării obstacolului pentru circulație de către pieton, conducătorul automobilului de model „Hyundai H 1” cu n/î XXXXX, nu avea posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare, atât la viteza reală de deplasare 52-59 km/h cât și la deplasarea cu viteza maxim admisibilă pe acest sector de drum 50 km/h”*, de asemenea din materialele cauzei stabilindu-se că: *minora XXXXX a ieșit brusc în fața automobilului aflat în mișcare de după un alt automobil ce staționa*, că tamponarea a avut loc în afara trecerii de pietoni, că Ursu Sergiu se afla în misiune de serviciu urgentă, ce permitea deplasarea cu o viteză de 52-59 km/h și cu toate acestea, a ținut mereu seama de starea sa ce influențează atenția și reacția, fapt ce confirmă reacția imediată a

inculpatului Ursu Sergiu la apariția bruscă a victimei dintre automobilele parcate pe marginea străzii.

La fel Colegiul notează că, argumentul procurorului privind faptul că inculpatul Ursu Sergiu se deplasa cu viteză excesivă, a primit aprecierea critică a instanței de apel, care a menționat la acest capitol că potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului lipsesc urme de frânare la locul accidentului rutier, instanța concluzionând că șoferul nu se deplasa cu viteză excesivă, fapt susținut și prin concluziile raportului de expertiză judiciară nr. XXXXX.

Prin urmare, Colegiul conchide că motivele esențiale care au fost expuse de către procuror în apel, au primit aprecierea instanței, astfel invocările recurentului privind faptul că instanța nu sa pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sunt declarative și neîntemeiate.

Mai mult, studiind procesul verbal al ședinței de judecată în ordine de apel, Colegiul consideră oportun de a evidenția faptul că acuzatorul de stat a manifestat un rol pasiv, și nu a solicitat și întreprins măsuri în vederea audierii nemijlocite în instanța de apel a părții vătămate Bălănuță Diana, cu toate că declarațiile acesteia, puteau permite instanței de apel de a verifica suplimentar circumstanțele producerii faptei nemijlocit din depozițiile părții vătămate, ce putea fi o circumstanță decisivă care elucida chestiuni importante pentru justa soluționare a cauzei, cu atât mai mult că instanța de apel a acționat potrivit prevederilor art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală și consultând opinia părților a admis demersul procurorului privind audierea martorilor Procur Ion, Melenciuc Anatolii, Sandu Vasile, inculpatului Ursu Sergiu și cercetarea materialelor cauzei.

Prin urmare, Colegiul conchide că instanța de apel a re-verificat sub toate aspectele, complet și obiectiv probele la care a avut acces și care au fost prezentate de părți, apreciindu-le cu respectarea prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fapt ce a determinat instanța de a menține achitarea lui Ursu Sergiu de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, din motiv că fapta imputată, nu conține elementele constitutive ale infracțiunii.

Totodată, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor invocate în cererile de apel și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri complete și argumentate asupra acestora, în coraport cu circumstanțele stabilite în prezenta speță, ce au fost verificate în ședința de judecată, fiind oferite răspunsuri la argumentele esențiale.

Colegiul penal conchide că argumentele invocate de către recurent, au o formulare generală și nu pot servi temei pentru casarea deciziei instanței de apel întrucât ultima și-a motivat complet ceea ce echivalează cu o motivare corespunzătoare rigorilor și exigențelor expuse în art. 6 CEDO.

Deci, nu putem vorbi despre o examinare unilaterală a probatoriului administrat în această cauză, odată ce instanța a respectat procedura de cercetare a probelor per ansamblu, atât cele din partea acuzării, cât și cele ale apărării.

Rezumând cele expuse, Colegiul penal statuează că temeiurile pe care s-a bazat procurorul în recursul declarat, nu sunt imputabile deciziei atacate, deoarece în urma examinării acesteia, se conchide că instanța de apel a analizat obiectiv circumstanțele cauzei și a dat răspuns la toate motivele expuse în apel, în coraport cu poziția părților și a argumentelor de motivare a soluției emise de prima instanță, astfel fiind atestat că decizia instanței de apel corespunde normelor procesual-penale, este legală și întemeiată.

Față de lucrul judecat de primă instanță și instanța de apel, Colegiul penal lărgit constată motivarea amplă și temeinică a hotărârilor pronunțate prin prisma procesului de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului Ursu Sergiu, astfel Colegiul penal lărgit conchide asupra faptului că hotărârea atacată este în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Instanța de apel a dat o apreciere clară circumstanțelor cauzei, ajungând la o concluzie corectă, concluzii pe care instanța de recurs și le însușește, din motivul temeiniciei acestora, fiind inoportună repetarea acestora, fapt ce este în corespundere și cu practica constantă a CtEDO, expusă în pct. 37 din hotărârea *Albert vs România* din 16.02.2010, potrivit cărei art. 6 §1 deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (cauza *Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În ansamblul circumstanțelor constatate, din motiv că argumentele recursului ordinar declarat de către procuror nu și-au găsit confirmare, iar la examinarea recursului nu s-au depistat erori de drept, care ar impune

necesitatea casării deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit conchide asupra respingerii recursului, ca fiind inadmisibil.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru, cu menținerea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 noiembrie 2018, în cauza penală în privința lui *Ursu Sergiu* XXXXX.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 19 iulie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

O p i n i e s e p a r a t ă

a judecătorilor Toma Nadejda și Cobzac Elena

Conform art. 339 alin. (7), 340 alin. (3) Cod de procedură penală, în cauza penală privindu-l pe Ursu Sergiu Andrei.

1. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 iunie 2019, a fost respins, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru, cu menținerea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 noiembrie 2018, în cauza penală în privința lui Ursu Sergiu Andrei.
2. Am semnat cu respect decizia, dar, cu privire la soluția adoptată, exprimăm dezacordul cu majoritatea completului de judecată, deoarece considerăm că recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru, urma a fi admis, cu casarea deciziei și remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.
3. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 06 februarie 2018, Ursu Sergiu a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.
4. Instanța de apel, prin decizia adoptată la 26 noiembrie 2018, a respins ca nefondat apelul procurorului cu menținerea sentinței.
5. Analizând textul deciziei recurate (f.d. 117-136 v. II), în coraport cu motivele invocate de procuror, se atestă că decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În contextul celor expuse, se relevă, că instanțele de judecată atunci când constată lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate prin rechizitoriu, urmează să-și argumenteze soluția prin prisma tuturor probelor acumulate în dosar, care trebuie apreciate multilateral și obiectiv. În acest sens, se are în vedere faptul că, instanța de

apel la judecarea cauzei trebuia să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și să constate dacă acțiunile comise de inculpat întrunesc sau nu elementele infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal

Astfel, constatăm că, instanța de apel nu a analizat aspectele învinuirii înaintate lui Ursu Sergiu Andrei prin rechizitoriu, nu a evaluat toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel în instanțele de fond au fost examinate următoarele probe și anume:

- declarațiile martorilor Melenciuc Anatolie și Procur Ion care au fost audiați (primul inclusiv și în instanța de apel), care au menționat că victima Bălănuță Diana a pășit pe trecerea de pietoni și după tamponare a fost aruncată la o distanță de aproximativ 4-5 metri, conform declarațiilor lui Procur Ion;

- referitor la semnalul sonor, martorii Procur I. și Sandu Șt., Melenciuc A., inclusiv și inculpatul Ursu Sergiu, au confirmat că nu era pus în funcțiune, în ședință inculpatul Ursu Sergiu a declarat că a verificat semnalul sonor abia după accidentul rutier.

Reieșind din cele expuse, stabilim că instanța de apel nu a luat în considerație aceste probe, fără a le analiza în coroborare cu celelalte probe, fără a evalua declarațiile martorilor în coroborare cu celelalte probe, indicând pripit că „Ursu Sergiu a condus mijlocul de transport în corespundere cu Regulamentul circulației rutiere și că nu s-au constatat încălcări care reglementează modul de deplasare a vehiculelor cu regim prioritar de circulație, or automobilul condus de Ursu Sergiu, face parte din categoria vehiculelor cu regim prioritar de circulație, era în misiune urgentă de serviciu (acordarea ajutorului medical unei femei însărcinate), a avut pus în funcțiune girofarul”, fără a lua în considerație că prioritatea mijlocului de transport condus de Ursu Sergiu era în privința altor șoferi, reieșind din punctul 106 al Regulamentului circulației rutiere, dar nu avea prioritate față de pietoni, față de persoane care traversează strada.

Totodată, instanța de apel nu a răspuns la argumentul procurorului cu privire la martorul Procur Ion și nu a dat o apreciere declarațiilor acestui martor din motivul că acesta nu a fost audiat din nou din cauza lipsei în țară, iar pe de o altă parte, evaluează declarațiile martorului Sandu Ștefan, care la fel nu a fost audiat din nou din cauza lipsei în țară, fapt care nu a

împiedicat instanța de a admite și a aprecia ca probă declarațiile martorului Sandu Ștefan. Astfel, suntem de părere că, concluziile instanței de apel menționate supra, sunt confuze și care nu se conciliază reciproc.

Mai mult ca atât, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentului din apelul procurorului cu privire la proba martorului Procur Ion și încălcarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală comis de prima instanță cu referire la această probă.

La fel, în susținerea concluziilor sale privind achitarea inculpatului, instanța de apel a menționat că, „potrivit concluziei experților expusă în raportul de expertiză judiciară nr.993 din 31 octombrie 2017, potrivit căreia, „în momentul declanșării obstacolului pentru circulație de către pieton, conducătorul automobilului de model „Hyundai H 1” cu n/î KAT 144, nu avea posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare, atât la viteza reală de deplasare 52-59 km/h cât și la deplasarea cu viteza maxim admisibilă pe acest sector de drum 50 km/h”, însă instanța de apel nu apreciat toate probele în coroborare pentru a verifica versiunea dacă inculpatul a pus în funcțiune semnalele sonore și luminoase, pentru a preveni pietonii de deplasarea sa prioritară, respectând prudența în locurile de trecerea a pietonilor, ținând cont și de viteza cu care se deplasa șoferul, corespunzător condițiilor rutiere pe porțiunea respectivă de drum.

Astfel, considerăm că instanța de apel prin menținerea sentinței, nu a ținut cont de toate circumstanțele ce au avut loc pe cauză, nu a evaluat toate probele și fără a efectua o analiză a acestora, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei, ignorând totalmente probele administrate la caz, precum și în instanța de apel. Într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziii și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

În urma celor expuse, se atestă că, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii pripite și nemotivate, totodată nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Pentru aceste motive am optat pentru soluția de admitere a recursului ordinar declarat de către procuror, cu casarea deciziei instanței

de apel și remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Judecătorii

Toma Nadejda

Cobzac Elena